

Владимир Башев

Нецелунатите момичета

Посвещавам на Вера

ПЪРВО ВСТЪПЛЕНИЕ

Аз разкъсвам студените обръчи
на случайни и кратки обичи,
аз отново съм юноша, който
невъзможно танцува валс.
И през гъсти, наситени облаци
от забравени чувства и образи,
търся вас, търся именно вас!

Това не е любовно признание.
Безвъзвратното разстояние
на години, които препускат,
знам – завинаги ни дели.
Но когато се гледам в упор,
всеки малък спомен е укор,
който може да окрили!

Аз поглеждам назад, където
в едно минало, вече отнето,
виждам доста от своите формули,
с етикета на трайност по тях,
да излизат не толкова трайни,
вместо истини – по-скоро тайни,
граничещи нейде до грях.

Дали честен бях или лъжех,
аз не зная, но съм ви длъжен –
аз допусках сами да се лутате
с разболяна от чакане гръд
и до вашето рамо да няма
едно силно другарско рамо –
така нужно на кръстопът!

Вий ме търсехте. И ме чакахте.
А аз бързо изчезвах някъде,
незабавно отивах другаде,
да намеря спокоен миг
вън от вашите скрити викове,

и приличах в такива мигове
на избягал от фронта войник.

Вий мълчите. Защо мълчите!
Аз дори не ви виждам очите!
Бяхме свикнали да гласуваме
само „за“ или само „против“.
Въздържали се има ли? Няма!
Тъй приключвахме всяка драма.
Аз си тръгнах и бях щастлив.

А сега въздържали се има.
Въздържаха се тъкмо трима.
Три изящни и умни момичета,
чийто спомен за мен е скъп.
И без капка лъжлива скромност –
чувствам цяло небе виновност
да лежи върху моя гръб.

Ще простите ли? Ще простите ли?
Вече толкова сме изпитали,
че е време съвсем усмихнати
да се срещнем сега на път.
Всяка моя минута щастие
съществува със ваше участие
и това ще ни свързва до смърт.

ВТОРО ВСТЪПЛЕНИЕ

Вий мълчите. Защо мълчите!
Аз дори не ви виждам очите!
Бяхме свикнали да гласуваме
само „за“ или само „против“.
Въздържали се има ли? Няма!
Тъй приключвахме всяка драма.
Аз си тръгнах и бях щастлив.

А дървото над мен надвиснало

тържествуваше необмислено
във грамадни зелени пламъци
под безгрижните ветрове.
И се виеха като искри
на обилни вълни сребристи
бели пролетни цветове.

Те лудуваха много правилно.
Те лудуваха не по правило.
Те си имаха своите гледища,
свой далечен, красив морал.
Аз ги гледах такива волни
Не с очи, а със две недоволни,
две кафяви зърна метал.

Цветове, вий допускате грешки!
Укорявах ги по момчешки,
негодувах за дързостта им
и сред техния вихър смел
търсех своите опорни точки
само в къси и само в точни
чужди думи, които бях чел.

Нецелуната, непрегърната,
недокосната, неотвърната,
мойта първа любов се изплъзваше
изпод немите ми ръце,
за да сетя, че тя се връща,
че изплъзва и че обгръща
търпеливото ми сърце.

Постепенно забравих сложните,
непривичните, невъзможните,
неописаните във книгите,
неочакваните неща.
Двуизмерният свят бе прекрасен.
Аз му вярвах, защото бе ясен
със пленителна яснота.

и щастлив със това разковниче,
както с първото ръчно часовниче,
всеки юноша мисли, че вече
от момченце е станал мъж,
на един стадион многолюден
аз крещях, като всички възбуден,
със стотици гърла наведнъж.

Мойта малка и мила съседка,
с черна плитка и бяла баретка,
ме разглеждаше любопитно
в бавно спускащия се здрач.
Вий коя сте? Аз съм Елена!
Но няма не сте възмутена
от финала на този мач!

ТРЕТО ВСТЪПЛЕНИЕ

Ах, защо забравяме сложите,
непривичните, невъзможните,
неописаните във книгите,
неочакваните неща!
Двуизмерният свят се разпукваше
и през всички отвърстия рукваше
невъздържана пролетта.

Май в очите и по лицата,
май в главите и във сърцата,
май във нашата дълга походка
и във нашия кратък сън.
С чувство на освободеност
всичко, спало във плахост и леност,
се стремеше навън, навън.

И добиваха верни стойности
всички мъдрости, всички скорости,
всички истински изваяния,
сътворени за векове.

И се виждахме озарени
от посетите, съхранени,
с пот отгледани плодове.

Но челата ни се издаваха
и навремени се смрачаваха,
и по техните светли глобуси
като гневен меридиан
се изрязваше синя вена –
знак за вече добре платена,
неполучена още дан!

Нецелунатите момичета!
Недогледаните кокичета!
Непогалените цветчета!
Неразлистените листа!
Не за ласките и целувките,
за закачките и преструвките
аз се ровя във паметта.

Аз си спомням за късчета радост,
малки, живи, с невидим радиус
и пропуснати, пропилены
изпод бързите ни ръце.
Аз си спомням за тях, защото
невероятната мощ на крилото
е в перата – перце до перце.

Колко много перца се пречупиха!
Колко много перца се изгубиха!
и, изглежда, гигантски мускули
бяха нашите рамена,
щом издържаха, щом напиреха,
щом със замаха си намираха
път към истинска висина!

Ще простите ли? Ще простите ли?
Вече толкова сме изпитали,
че е време съвсем усмихнати

да се срещнем сега на път.
Всяка моя минута щастие
съществува със ваше участие
и това ще ни свързва до смърт.

ВСТЪПЛЕНИЕ КЪМ ДРУГА ПОЕМА

Обичам те!
И затова разказвам всичко!
Обичам те!
Ти трябва да познаваш
ръката, на която се облегна,
очите, във които се огледа,
сърцето, над което се смълча.

Обичам те!
Обичам те!
Обичам те!

Преди прощаването с младостта
аз не за непостигнати момичета –
тъжа за непостигнати неща.
В главата ми
се мръщи като облаче
несподелената горчивина,
че можех да направя малко повече,
а стана
малко повече вина...

Кой е виновен?

Триста обяснения...
Но моите премълчани частни мнения
и изговорени нечестни мнения?
Удобните за всекиго съгласия
със явните за всеки безобразия?
Прииждат моите лоши часове...
Прииждат моите лоши страхове...

Приждат моите лоши стихове...

Дали да са във рими, или бели!
Дискусията ставаше прекрасна.
А идваха другари – побелели
от вярност,
побелели във затвора.
ще бъде наградена всяка вярност.
Ще бъде много по-добър света.
И само аз –
с една растяща ярост –
не трябва никога да се простя.
Печално е,
от питане раздиран,
да не посрещнеш следващия ден
за нещо срамно
реабилитиран
или за нещо славно – награден.

Обичам те!
Обичам те!
Обичам те!
За тази дълга нощ не се сърди.
Не те затрупах с милвани момичета.
Не те отрупах с купени звезди.
Извън света,
над който ний будуваме,
във който враждаме самите нас,
не можем нито час да съществуваме,
да любим и да мразим – нито час!
И ще кънти на левите ни китки
навеки
оглушителният ек
от скритите в сърца горещи битки,
в които опознахме своя век.
Обичам те!
Със всичко сътворено.
Със всичките сполуки и беди!
С осъденото да е победено,

с призованото
да победи!
Бъди със мен,
разпуснала косите,
задъхана
от търсене и тичане!
Бъди със мен
в това, което иде!

Обичай ме!
Обичай ме!
Обичай ме!

КРАЙ

© 1963 Владимир Башев

Сканиране, разпознаване и редакция: gos, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9257>]